

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **V. B.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem při Ministerstvu vnitra, nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2013, čj. MV-20835-5/SO/sen-2013, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 5. 2014, čj. 30 A 100/2013 - 53,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 20. 12. 2012, čj. OAM-16644-20/DP-2012, neprodloužilo žalobci platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3, v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b), s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců k odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 18. 11. 2013, čj. MV-20835-5/SO/sen-2013, změnila výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra tak, že žalobci neprodloužila platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, a to podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

II.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Plzni zamítl rozsudkem ze dne 23. 5. 2014, čj. 30 A 100/2013 - 53.

[4] Krajský soud se nejprve zabýval namítaným porušením § 90 odst. 5 správního řádu. Žalovaný zdůvodnil, proč v dané věci postupoval podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a nikoliv jako správní orgán prvního stupně podle § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé téhož zákona. Takový postup je v souladu s konstantní judikaturou správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 15/2012 - 39). Žalovaný vyšel ze shromážděných podkladů a korigoval právní názor správního orgánu prvního stupně ohledně toho, z jakých důvodů nelze žalobci prodloužit platnost povolení k dlouhodobému pobytu.

[5] Na základě povolení k dlouhodobému pobytu mohl žalobce pobývat na území České republiky za účelem účasti v právnické osobě od 1. 5. 2010 do 26. 4. 2012. Obchodní společnost Center West, s. r. o., jejímž jednatelem byl žalobce, ovšem v letech 2010 a 2011 nevykazovala žádné hospodářské výsledky. Nelze odhlédnout ani od toho, že žalobce pobýval v rozhodné době v České republice 53 dnů. Délka pobytu sice bez dalšího neprokazuje plnění účelu dlouhodobého pobytu, avšak je třeba zohlednit, že žalobce požádal o prodloužení doby pobytu za účelem účasti v právnické osobě. Neprokázal však, a nezjistil to ani správní orgán, že by žalobce byl zapojen do podnikání. Proto ani nebylo nutné posuzovat délku jeho aktivní podnikatelské činnosti. Za podnikání je třeba považovat faktické vykonávání podnikatelské činnosti; nestačí mít pouhé oprávnění podnikat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 82/2011 - 81).

[6] Krajský soud se ztotožnil s žalovaným v tom, že žalobce v době od 1. 5. 2010 do 26. 4. 2012 neplnil účel dlouhodobého pobytu na území České republiky, a proto bylo na místě aplikovat § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Naopak správní orgán prvního stupně nesprávně aplikoval § 37 odst. 2 písm. b) daného zákona. Nebylo totiž prokázáno, že by žalobce v době podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo bezprostředně před podáním této žádosti plnil účel dlouhodobého pobytu a že by následně tento účel přestal naplňovat. Proto nebylo v dané věci třeba posuzovat, zda v průběhu plnění účelu dlouhodobého pobytu vyvstala na straně žalobce jiná závažná překážka pobytu na území České republiky.

[7] Důvodnou není ani námitka stran porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Jelikož žalovaný aplikoval § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nebyl vázán povinností plynoucí z § 37 odst. 2 *in fine* daného zákona, a sice přihlížet při posuzování přiměřenosti vydávaného rozhodnutí k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince. Z tohoto důvodu žalovaný nemusel aplikovat § 174a zákona o pobytu cizinců vymezující meze při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí.

[8] Krajský soud k dalším námitkám konstatoval, že v dané věci byl náležitě zjištěn skutkový stav věci ve smyslu § 3 správního řádu. Rozhodnutí žalovaného splňuje všechny požadavky plynoucí z § 68 odst. 3 správního řádu. V průběhu řízení nedošlo ani k porušení zásady ochrany dobré víry a veřejného zájmu, zásady užitečnosti a vstřícnosti veřejné správy a zásady korektnosti průběhu správního řízení, plynoucích z § 2 odst. 3, 4 a § 4 odst. 1 a odst. 4 správního řádu.

III.

[9] Proti rozsudku krajského soudu brojil žalobce (stěžovatel) kasační stížností, z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel má za to, že rozhodnutí správních orgánů nemá oporu ve spisovém materiálu. Vzhledem k tomu, že se krajský soud s těmito závěry ztotožnil, zatížil i své rozhodnutí nezákonností. Soud se náležitě nevypořádal ani s uplatněnými žalobními námitkami. Prvotní námitka směřovala spíše než k věcnému posouzení, ke způsobu, jakým žalovaný změnil správní rozhodnutí prvního stupně. Stěžovatel v žalobě namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť z něj není zřejmé, jak bylo naloženo s výrokovou částí, respektive se zbytkem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu dopadá na situace, kdy odvolací správní orgán částečně změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a ve zbytku jej potvrdí. Žalovaný však v posuzovaném případě změnil toliko výrok napadeného rozhodnutí a o zbytku nijak nerozhodl. Uvedený postup žalovaného je v rozporu také s § 90 odst. 3 správního řádu, jelikož změnou napadeného rozhodnutí došlo ke zhoršení právního postavení stěžovatele. Pokud správní orgán zruší vízum podle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, musí posoudit, zda důsledky tohoto rozhodnutí jsou přiměřené důvodům pro zrušení platnosti víza a musí se zabývat zejména dopady takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Tuto povinnost ovšem při aplikaci § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemá.

[11] Stěžovatel dále namítl, že ani po věcné stránce nelze považovat rozsudek krajského soudu za uspokojivý. Domněnka o neplnění pobytového oprávnění nebyla s ohledem na § 3 správního řádu jednoznačně prokázána. Soud nevyvrátil ani žalobní námitku, podle které je závěr o neplnění účelu pobytu v důsledku toho, že stěžovatel občas opouštěl Českou republiku, v rozporu se zákonem i s čl. 14 Listiny základních práv a svobod a s čl. 3 odst. 3 Ústavy. Správní orgán trestá stěžovatele za to, že využíval svého práva svobodného pohybu. Jistě není v zájmu České republiky nutit cizince k pobytu na svém území. Stěžovatel potřebuje pobytové oprávnění, aby se v České republice mohl aktivně účastnit chodu své společnosti. Své pobytové oprávnění je schopen plnit i v případě, že se na území republiky zdržuje jen omezenou dobu. To je způsobeno zejména jeho ekonomickou aktivitou na Ukrajině.

[12] Závěr o tom, že společnost nefungovala za účelem dosažení zisku, neodpovídá skutečnému stavu věci a je v rozporu s požadavky správního řádu. Vytýkaná neziskovost společnosti stěžovatele byla toliko krátkodobá, což nelze považovat za překážku provozování podnikání. Nelze z ní ani vyvodit závěr o tom, že společnost neplní svůj účel. Podstatné je, že činnost společnosti směřuje k dosažení zisku a pouze v důsledku dočasně špatných ekonomických výsledků zisku nedosahuje. Soud se těmito skutečnostmi nezabýval. V průběhu řízení nebyla zpochybněna skutečnost, že stěžovatel zná své povinnosti plynoucí z funkce jednatele společnosti, stejně jako náplň činnosti společnosti a dále že svou úlohu plní. Jeho funkce nezanikla a nebyl ani z této pozice odvolán.

IV.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí o odvolání a na rozsudek krajského soudu.

V.

[14] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.)

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud z předloženého spisového materiálu ověřil, že stěžovatel působí od roku 2003 jako jednatel obchodní společnosti Center West, s. r. o. V České republice

mu byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání - účast v právnické osobě od 1. 5. 2010 do 26. 4. 2012. Stěžovatel dne 28. 3. 2012 požádal o prodloužení doby platnosti tohoto pobytu. Do protokolu o výsledku žadatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vypověděl, že během uvedeného období pobýval v České republice vždy 7 až 14 dní v měsíci, celkem přibližně 280 dnů. Předmět podnikání společnosti Center West, s. r. o. je pronájem a prodej nemovitostí u Černého moře. Tato společnost v současně době vyhledává pro partnera na Ukrajině dodavatele pro výstavbu terminálu pro transport zkapalněného plynu. Úkolem stěžovatele je jednat s klienty. Stěžovatel uznal, že výsledek hospodaření společnosti byl v r. 2011 i v minulých letech nulový. Veškeré finance byly totiž přesunuty na jeho ukrajinskou společnost.

[17] Předmětem řízení v projednávané věci je prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele na území České republiky. Na toto řízení se ve smyslu § 44a zákona o pobytu cizinců obdobně vztahují ustanovení týkající se prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů (§ 35 zákona o pobytu cizinců). Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů prodloužit, pokud ministerstvo vnitra shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37 zákona o pobytu cizinců). Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno. Podle § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, který aplikoval správní orgán prvního stupně, dále ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, a to za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

[18] Stěžovatel se v kasační stížnosti předně vymezil proti postupu žalovaného, který v rámci odvolacího řízení nově subsumoval důvod, pro který nebylo stěžovateli prodlouženo jeho pobytové oprávnění z § 37 odst. 2 písm. b) na § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud neshledal tento postup nezákonným ani nepřezkoumatelným.

[19] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, podle které není z rozhodnutí o odvolání zřejmé, jak žalovaný naložil s výrokovou částí, respektive se zbytkem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Z obou správních rozhodnutí je totiž zcela zjevné, jak zněl jejich výrok, přičemž tento výrok je zřetelně oddělen od odůvodnění rozhodnutí. Z výroku rozhodnutí o odvolání také jasně plyne, že žalovaný opřel důvody pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu o § 37 odst. 1 písm. b), oproti správnímu orgánu prvního stupně, který ve věci postupoval podle § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí pak přezkoumatelným způsobem vyložil, z jakých důvodů se rozhodl přistoupit ke změně výroku napadeného správního rozhodnutí. Jelikož žalovaný zcela nahradil jediný výrok správního orgánu prvního stupně za jediný výrok svého rozhodnutí, nemusel rozhodovat o zbytku výroku správního rozhodnutí prvního stupně. Ani stěžovatel nekonkretizoval, o jaké části správního rozhodnutí prvního stupně žalovaný nerozhodl. Tento postup byl v souladu s § 90 odst. 1 správního řádu a naopak není v rozporu s odstavcem 5 téhož ustanovení.

[20] Opodstatněnou nemůže být ani námitka, že změnou napadeného rozhodnutí byl porušen § 90 odst. 3 správního řádu, neboť tím došlo ke zhoršení právního postavení stěžovatele. Předně je třeba vyjít z toho, že ať by žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel neplní účel, pro který bylo vízum uděleno [§ 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], nebo že přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza [§ 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců], pokaždé by byl důsledek takového rozhodnutí shodný: v obou případech by stěžovateli nebylo prodlouženo

povolení k dlouhodobému pobytu. Stěžovateli lze dát za pravdu, že rozdíl při aplikaci těchto ustanovení spočívá v povinnosti správního orgánu při aplikaci § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců posoudit i dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Ani tato skutečnost však nemohla v daném případě stěžovateli způsobit újmu, neboť jak správní orgán prvního stupně, tak i žalovaný nad rámec své zákonné povinnosti posoudil vliv svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybnil i samotné posouzení důvodů, pro které mu nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Ani v této části není kasační stížnost důvodná. Žalovaný i krajský soud správně vyšly z toho, že společnost Center West, s. r. o., jejímž jednatelem byl stěžovatel, nevykazovala v letech 2010 a 2011 žádné hospodářské výsledky a rovněž zohlednily i tu skutečnost, že se stěžovatel na území České republiky zdržoval kratší dobu, než jakou lze považovat za dostatečnou při plnění účelu pobytu.

[22] Již krajský soud správně poukázal na to, že cizinec musí plnit účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu. Smyslem prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je zajištění dalšího legálního pobytu cizince na území České republiky, a to při pokračování v účelu, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno. Správní orgán proto musí při posuzování žádosti o prodloužení tohoto pobytu přihlížet k tomu, zda cizinec, který získal povolení k pobytu k určitému účelu, tento jím deklarovaný účel náležitě využívá. Pokud cizinec nenaplňuje účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu na území České republiky, je na místě jeho žádosti o prodloužení pobytu nevyhovět.

[23] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011 – 81, který lze aplikovat i v nyní posuzované věci, dovodil, že v případě, kdy povolení k pobytu bylo uděleno za účelem podnikání [podnikáním se rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku (viz § 2 odst. 1 obchodního zákoníku, účinného v rozhodné době)], je plněním účelu, pro který bylo povolení k pobytu uděleno, třeba rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti; účel pobytu není doložen jen tím, že je cizinec zapsán v obchodním rejstříku. Jinak by došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona a § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců by postrádal smysl. Aby mohl správní orgán dospět k závěru, že cizinec plní účel, pro který mu byl povolen pobyt, musela by být podnikatelská činnost v předmětném období alespoň převážně vykonávána.

[24] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel neprokázal a nebylo to ani jinak zjištěno ve správním či v soudním řízení, že skutečně plnil účel uděleného povolení k pobytu, a sice že fakticky vykonával činnost jednatele společnosti a plnil tak podnikatelský účel svého pobytu na území České republiky. Stěžovatel v průběhu správního řízení uvedl, že společnost Center West, s. r. o. nabízí k prodeji i pronájmu nemovitosti a pro partnera na Ukrajině vyhledává dodavatele pro výstavbu terminálu. Takové tvrzení však nevypovídá, zda a případně jak byl stěžovatel fakticky zapojen do podnikání v této obchodní společnosti. Stěžovatel kupříkladu nerozvedl, jaké konkrétní výsledky přinesla jeho podnikatelská činnost (resp. činnost společnosti) a jak se projevila v ekonomických výsledcích společnosti. Z rozvah založených ve správním spisu totiž plyne, že společnost v rozhodném období nevykázala žádný zisk a nebylo ani zjištěno, že by měla nějaké výdaje. Nevlastnila ani žádný majetek. Stěžovatel uvedl, že veškeré finance společnosti byly přesunuty na Ukrajinu, kde působí ve dvou dalších společnostech. Ani toto tvrzení ovšem nebylo podloženo účetní rozvahou ani jinými shromážděnými podklady, jelikož společnost deklarovala nulové příjmy a výdaje.

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítl, že z krátkodobé neziskovosti nelze vyvodit závěr o tom, že společnost neplní svůj účel. Podle něj je podstatné, že činnost společnosti směřovala k dosažení zisku a pouze v důsledku dočasně špatných ekonomických výsledků zisku nedosahovala. Nejvyšší správní soud toto tvrzení nezpochybňuje. Podstatné však je to, že tyto úvahy stěžovatel neopřel o konkrétní důkazy vztahující se k činnosti společnosti Center West, s. r. o. Rozhodnutí o neprodloužení pobytu není založeno na tom, že by se této společnosti nedařilo dosahovat zisku, ale na tom, že stěžovatel nevyvrátil pochybnosti správního orgánu o tom, zda společnost Center West, s. r. o., vůbec vykonávala v rozhodném období podnikatelskou činnost a na tom, že nebylo prokázáno, že by docházelo k majetkovým pohybům v obchodním jmění společnosti, výdajům a příjmům na straně společnosti. Jak poukázal i žalovaný, z rozvahy nelze zjistit ani případné úsilí o dosažení zisku. Po dobu dvou let tudíž společnost nevykazovala ani zisky, ale nebyla ani ve ztrátě. Stěžovatel neprokázal, že by společnost byla i přes nulové ekonomické výsledky skutečně činná. Za takové situace proto nelze hovořit o dočasně špatných ekonomických výsledcích. Na posouzení věci nemůže mít vliv ani poukaz stěžovatele na to, že zná povinnosti jednatele společnosti i náplň činnosti této společnosti a dále že funkci jednatele plní. V řízení totiž bylo rozhodné prokázání toho, že stěžovatel fakticky vykonával podnikatelskou činnost.

[26] Stěžovatel má za to, že rozhodnutí správních orgánů nemá oporu ve spisovém materiálu. Nejvyšší správní soud ovšem neshledal, že by správní orgány porušily § 3 správního řádu. Vyšly z předložených podkladů a z výpovědí stěžovatele, který měl možnost v průběhu řízení svá tvrzení upřesnit či předložit podklady vztahující se k podnikatelské činnosti dané společnosti. To, že správní orgány neshledaly předpoklady pro prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu stěžovatele, neznamená, že by pochybily při zjišťování skutkového stavu. Rozhodnutí žalovaného je v tomto směru plně přezkoumatelné. Ten samý závěr pak lze učinit i ve vztahu k rozsudku krajského soudu. Ani v tomto případě Nejvyšší správní soud neshledal, že by odůvodnění napadeného rozsudku bylo nepřezkoumatelné a že by krajský soud opomenul vypořádat některý z uplatněných žalobních bodů.

[27] Stěžovatel v průběhu správního řízení rovněž uvedl, že během období od 1. 5. 2010 do 26. 4. 2012, tedy v době, kdy zde měl povolen dlouhodobý pobyt za účelem výkonu podnikatelské činnosti, pobýval v České republice 280 dnů. Jak ale zjistil správní orgán, bylo to pouhých 53 dnů. Stěžovatel tento poznatek v průběhu soudního řízení nikterak nezpochybňoval. Již krajský soud zdůraznil, že celková délka pobytu stěžovatele nepředstavovala hlavní důvod, pro který nebylo vyhověno jeho žádosti. Správní orgán jím toliko podpořil svůj závěr o tom, že stěžovatel nenaplnuje účel, pro který mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu.

[28] Nejvyšší správní soud k uvedené námitce předně uvádí, že zákon o pobytu cizinců skutečně nestanoví počet dnů, během kterých musí cizinec pobývat na území České republiky, aby mu mohlo být prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu. Posouzení délky pobytu s ohledem na to, zda cizinec naplnil účel jím deklarovaného pobytu, proto bude vždy záležet na zjištěných okolnostech daného případu. Pokud stěžovatel z povolené doby dlouhodobého pobytu v trvání 2 let prokazatelně pobýval v České republice jen 53 dní a přitom náležitě neprokázal svou aktivní podnikatelskou činnost, nenaplnil účel uděleného povolení k pobytu. Ostatně i z § 2 odst. 1 obchodního zákoníku vyplývá, že podnikání je soustavnou činností (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, 4 As 165/2013 - 50).

[29] Stěžovatel zpochybnil závěry správního orgánu i krajského soudu o nedostatečné délce pobytu v tom smyslu, že jsou v rozporu se zákonem i s čl. 14 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 3 odst. 3 Ústavy. Stěžovatel má totiž za to, že mohl Českou republiku libovolně

opouštět, aniž by to mělo mít vliv na posouzení jeho žádosti. S uvedenými námitkami se Nejvyšší správní soud nemohl ztotožnit. Jak vyplývá z čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, cizincům, oproti občanům České republiky, nesvědčí ústavně zaručené právo vstupu a pobytu na území republiky. Je totiž věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek, cizince vpustí či nepustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, co uběhla doba, po níž jí byl vstup povolen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, čj. 9 As 95/2008 - 45, a usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04). Úprava vstupu a pobytu cizinců na území České republiky je svěřena zákonu o pobytu cizinců. Tento zákon v § 17 vymezuje, na základě jakých titulů může cizinec pobývat na území přechodně; jedním z nich je pak povolení k dlouhodobému pobytu. Hodlá-li cizinec pobývat na území republiky přechodně, musí zákonitě splňovat předpoklady pro získání povolení k dlouhodobému pobytu.

[30] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem stěžovatele, že jej správní orgán perzekvoval za to, že využíval svého práva opouštět Českou republiku. Stěžovateli přirozeně nic nebránilo, aby z území republiky během doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně vycestoval. Stěžovatel ostatně ani netvrdil, že by mu ve výkonu tohoto práva někdo bránil. To ovšem na druhou stranu nic nemění na jeho povinnosti dodržovat podmínky, které jsou nezbytné pro zachování povolení k dlouhodobému pobytu.

[31] Se zřetelem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud uzavřel, že ve správním řízení bylo dostatečně prokázáno, že stěžovatel neplní účel povolení k dlouhodobému pobytu, neboť neprokázal, že by v České republice fakticky vykonával podnikatelskou činnost. Nejvyšší správní soud proto neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. října 2014

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu